

[Viggø Hauch.]

dende lov og den nye i det omfang, den nye lov er lempeligere, kan vi formentlig drøfte også dette spørgsmål i udvalget. Den højtærede finansminister kunne selvfølgelig være kommet uden om det hele og måske have undgået andre vanskeligheder ved simpelt hen at indføre disse lempelser i den gældende lov og så vente med resten, for der er jo sådan set ikke noget, der haster, når det først er i 1966, loven skal træde i kraft. Det er et af de punkter, der får mig til at føle, at der også efter regeringens mening i dette lovforslag kan være en vis valg-agitationsmæssig værdi. Jeg tror, den høje regering vil blive skuffet på det punkt.

I fremsættelsestalen nævnte den højtærede minister et eksempel, som lyder meget tilforladeligt. På os i mit parti virker det nu ikke helt beroligende, og det skyldes, at regnestykkets facit så forfærdelig let kan ændres ved, at man ændrer loven. Det afgørende for os er derfor princippet. Men inden jeg går til princippet, skal jeg lige om de bestemmelser, der er indsat for at hindre kapitalflugt, sige, at dem er vi rede til at arbejde med på en løsning af under udvalgsarbejdet.

Jeg skal også, inden jeg går til det principielle, henlede opmærksomheden på, at under udvalgsarbejdet sidste år blev det dokumenteret ved materiale, som den højtærede finansminister stillede til udvalgets rådighed, at de meget høje købesummer i Københavns og Frederiksborg amt først og fremmest viste sig dér, hvor kommuner eller offentligt støttede byggeselskaber var købere. I materialet fik vi i øvrigt oplyst — og det lægger vi fra mit partis side overordentlig megen vægt på — at når staten sælger jord til landbrug eller gartneri eller belåner jord købt til disse formål, sælger staten selv til 2 à 2,5 gange ejendomsværdien og belåner i hvert fald op til sådan noget som 3 gange ejendomsværdien. Vi går ud fra som noget ganske enkelt og klart, at den højtærede finansminister vil give os ret i den betragtning, at priser, som staten handler jord til til landbrugs- og gartneridrift, ikke kan siges at være urimelige, selv om de er af en sådan størrelse, at en privatmand, hvis han havde solgt til disse priser, ville være blevet ramt i hvert fald af den

gældende ordning, måske ikke af det nuværende lovforslag.

Den usikkerhed og famlen, der har været hos regeringen med hensyn til denne lovgivning, fremgår tydeligt af lovbekendtgørelsen af 4. juni sidste år, hvor man optrykte den ændrede lov om særlig indkomstskat. Jeg citerer:

„Herved bekendtgøres lov nr. 256 af 11. juni 1960 om særlig indkomstskat m. v. med de ændringer og tilføjelser, der følger af lov nr. 280 af 7. juli 1960, lov nr. 161 af 31. maj 1961, lov nr. 166 af 16. maj 1962 og lov nr. 232 af 31. maj 1963.“

I løbet af mindre end 3 år har regeringen altså lappet og lappet og lappet om igen på sin egen lovgivning. Det giver ikke tillid til, at den har været så forfærdelig stærkt og grundigt gennemtænkt, før den blev fremsat. Det mener vi at kunne bebrejde den høje regering, og jeg tror også befolkningen vil have blik for det.

Det, der for os er det afgørende, er imidlertid, som jeg nævnte, princippet, og der er endnu ikke kommet noget frem fra regeringen, der kan få os til at anerkende kapitalvindingsskatten som princip. Vi har sidste år under udvalgsbehandlingen klart givet udtryk for, at der findes prisstigninger så store og urimelige, at vi også vil være med til at beskatte dem, men vi vil først og fremmest være med til at bekæmpe dem gennem en politik, der skaffer større udbud af jord med lavere priser til følge.

Sidste år tilbød vi også forhandling om en form for afgift, men da havde det hverken den højtærede finansministers eller regeringspartiets interesse. Så vidt jeg forstod, skyldtes denne manglende interesse først og fremmest, at vi i den forbindelse ønskede grundstigningskyldspørgsmålet drøftet ud fra de samme synspunkter, som den højtærede finansminister nu lægger til grund for sine ændringer i den lovgivning, som er blevet debatteret tidligere her i dag. Den argumentation, som den højtærede finansminister i dag bruger, blev altså, da vi ønskede det hele kulegravet, fejlet af bordet. Det er selvfølgelig altid et fremskridt, når den højtærede finansminister nu lidt sent accepterer det synspunkt, som vi anlagde på grundstigningskylden sidste år,